

Joachim korai korszakában a déli Riviérán és a francia fővároson kívül az impresszionisták által kedvelt kicsiny normandiai kikötőben, Honfleurben dolgozott sokat. A közeli Le Havre-ban születtek Claude Monet borongós északi vásznai is, köztük az irányzat névadója, az *Impresszió, a felkelő nap*. (Az 1873-as ikon szintén egy igazi noktürn!) Joachim itt festette 1912-ben a „holdfényes impresszionizmus” főművét, az *Este a kikötőben* című alkotását. A képet bemutatta a párizsi modernnek legendás tavaszi kiállításán, a Függetlenek Szalonján a következő évben. A kísérletező hangoknak teret adó szalonon több mint kétszázan szerepeltek, Paul Signactól Galimberti Sándorig. Joachim nem maradt láthatatlan a tömegben. Írt róla – többek között – az egyik neves párizsi magazin, a *La Nouvelle Revue* kritikusa, Albert Delvallé is, akit egész elvarázsolt kiállított festménye: „Egy lenyűgöző vászon François Joachimtól, a »Napnyugta a kikötőben«, egyszerű és megrendítő a maga komorságában: semmi finomkodás; éppen ellenkezőleg, az a nagyszerűség, ahogy Monsieur Joachim érzelmei kibontakoznak a napnyugta költői szépsége előtt, megosztva velünk az alkotásban ezt a megindultságot, nagy szakmai hozzáértésről és hiteles őszinteségről tanúskodik.” Az *Este a kikötőben* több, a családnál fennmaradt archív fotón is felbukkan, de jelenleg lappang. Az ismert, nagyon hasonló variánsok feltehetően később készültek, és a művész szegedi rokonai őrizték meg őket az utókornak. Mindegyik képen a pipázó művészt látjuk fiatal szerelmével, aki karjában tartja a pólyába csavart néhány hetes kislányukat. A mű egy nyári estét idéz fel az honfleuri kikötőben, megtöltve egyetememes humanizmussal áthatott emberi érzésekkel, a szegénység, a hontalanság és a kíváncsi keserűségével. A háttérben sorakozó hajók és a fénylő utat rajzoló aranyhíd egy szebb jövő és egy új élet ígéretét hordozza.

